

Банківською таємницею, відповідно до частини 1 статті 60 Закону України «Про банки і банківську діяльність» є інформація щодо діяльності та фінансового стану клієнта, яка стала відомою банку у процесі обслуговування клієнта та взаємовідносин з ним чи третім особам при наданні послуг банком.

В. Л. Кротюк розглядає банківську таємницю як «зобов'язання фінансово-кредитної установи зберігати таємницю за операціями своїх клієнтів».

Ю. В. Вашенко, характеризує, як обов'язок банку зберігати в таємниці операції клієнтів від сторонніх осіб, насамперед конкурентів того чи іншого клієнта банку, операції, рахунки та вклади своїх клієнтів і кореспондентів.

Д. О. Гетманцев розглядає банківську таємницю як інформацію про діяльність та фінансове становище клієнта, яка стала відомою банку у процесі обслуговування клієнта та взаємовідносин з ним чи третім особам при наданні послуг банку і розголошення якої може завдати матеріальної чи моральної шкоди клієнту.

Суб'єктами правовідносин щодо інформації, яка становить банківську таємницю, є:

- клієнт банку (суб'єкт банківської таємниці), тобто фізична або юридична особа, яка у процесі співпраці з банківською установою надала йому відомості, що можуть становити банківську таємницю;
- володілець банківської таємниці (працівники банку).

У статті 60 Закону законодавець визначає зміст відомостей, що становлять банківську таємницю, а саме: відомості про банківські рахунки клієнтів, у тому числі кореспондентські рахунки банків у Національному банку України; операції, які були проведені на користь чи за дорученням клієнта, здійснені ним угоди; фінансово-економічний стан клієнтів; системи охорони банку та клієнтів; інформація про організаційно-правову структуру юридичної особи – клієнта, її керівників, напрями діяльності; відомості стосовно комерційної діяльності клієнтів чи комерційної таємниці, будь-якого проекту, винаходів, зразків продукції та інша комерційна інформація; інформація щодо звітності по окремому банку, за винятком тієї, що підлягає опублікуванню; коди, що використовуються банками для захисту інформації; інформація про фізичну особу, яка має намір укласти договір про споживчий кредит, отримана під час оцінки її кредитоспроможності.

Таким чином, обов'язок співробітників банку гарантувати таємницю вищезазначеної інформації яка їм стала відома від клієнтів банку. Внаслідок розголошення банком відомостей, які становлять банківську таємницю, клієнт має право вимагати від банку відшкодування завданих збитків та моральної шкоди. Однак, якщо є рішення суду та письмовий запит органів державної влади, яке зобов'язує співробітників банку розкрити інформацію, що становить банківську таємницю, банк розкриває інформацію в обсязі, визначеному рішенням суду.

Отже, мета захисту банківської таємниці – попередження злочинів, які можуть бути скоєні з використанням банківської системи, уникнути збитків які можуть бути заподіяні як для банківських установ так і для клієнта внаслідок витоку інформації, забезпечити нормальне функціонування комерційних банків та його клієнтів. Способи збереження банківської таємниці різноманітні, основне їх завдання гарантувати на високому рівні конфіденційність інформації клієнтів.

Одержано 17.04.2018

ПРЕДСТАВНИКИ СУМСЬКОЇ ФІЛІЇ ХАРКІВСЬКОГО НАЦІОНАЛЬНОГО УНІВЕРСИТЕТУ ВНУТРІШНІХ СПРАВ

УДК 349.2

Анастасія В'ячеславівна БАЙСТРЮЧЕНКО,

студентка групи СФдср-14-2 Сумської філії ХНУВС

Науковий керівник: доцент кафедри юридичних дисциплін

Сумської філії ХНУВС кандидат юридичних наук Дуравкіна Н. І.

ПРАВО НА ВІДПУСТКУ: ПОРІВНЯЛЬНИЙ АНАЛІЗ ПРАВОВОГО РЕГУЛЮВАННЯ В УКРАЇНІ ТА США

На сьогодні США залишається єдиною в світі індустріальною країною, в якій немає встановленої законом гарантованої відпустки. Кожна компанія може вводити свої норми щодо часу відпочинку, хоча більшість з них надають 10 робочих днів відпочинку в рік, але відповідно до статистичних даних, близько 25 % американців не мають оплачуваних відпусток, відгулів та святкових днів.

За даними Інституту Економічної Політики у 2017-му році українці відпочивали 140 днів – це 38 % року: 11 державних свят, 105 щотижневих вихідних, плюс кожен українець має обов'язкову відпустку 24 дні. За словами экс-радника міністра економічного розвитку Янік Мірило, це проблема для всієї економіки країни: «Є в Україні такий феноменальне явище – постійні вихідні, а потім дивуємося, чому економіка не зростає. Особливий абсурд – перенесення робочих і вихідних. Якщо свято випало на вихідний треба відзначити додатковим вихідним. Може, ми лідер в світі за ефективністю праці? Або вибиваємося в лідери за розміром ВВП, тому можемо собі це дозволити? Хоча і реальні світові лідери не можуть дозволити собі постійні свята». За даними, отриманим дослідницької фірми Scarborough Research на основі опитування жителів столиці США – Вашингтона, 11 % вашингтонців відпочивають не більше 1 тижня в рік. У 31 % відпустку триває два тижні, у 22 % – три тижні, у 18 % – чотири тижні. 18 % вашингтонців відпочивають п'ять і більше тижнів на рік. Це пояснюється тим, що в Вашингтоні зосереджено велику кількість федеральних органів влади, співробітникам яких гарантовані три тижні оплачуваної відпустки. Середня тривалість відпустки в США становить 14 днів, за цим показником країна знаходиться в кінці списку промислово розвинених країн.

Деякі штати, Каліфорнія та Нью-Йорк, зобов'язали роботодавців надавати співробітникам оплачувану відпустку через хворобу. В результаті, в США з'явився спеціальний термін: «Синдром Відсутності Відпустки», який вважається

причиною виникнення багатьох хвороб. Доктор Стівен Леммі, автор книги «Погляд» пише: «Постійно отримуючи стрес на роботі і не маючи можливості повноцінно відпочити ви, в буквальному сенсі, отруюєте свій організм. Він знаходить-ся під впливом канцерогенів, здатних викликати серцеві напади, інсульти, рак та інші серйозні проблеми зі здоров'ям». Письменниця Діана Фассел, автор книги «Працюємо поки не помремо», прийшла до висновку, що тривалість життя американського трудового люду поступається тривалості життя людини, яка зловживає алкоголем. Американське Психосоматичне Суспільство провело спеціальне дослідження, присвячене «Синдрому Відсутності Відпустки» і прийшло до висновку, що щорічна відпустка знижує ризик смерті на 20 %.

Закон США про справедливі трудові стандарти 1938 року регламентує максимальну кількість робочих годин на тиждень, роботу понаднормово, мінімальний розмір оплати праці, але не врегульовує правовідносини щодо оплачуваної відпустки. В Україні питання про відпустки регламентують: Кодекс Законів про Працю та Закон України «Про відпустки», тому законодавчо відпустка громадянам України надана, а громадянам США – ні. Принцип американської трудової культури такий, що люди бояться відпочивати, так як можуть отримати клеймо «ледарів». Спроби змінити ситуацію робляться не перший рік, але поки терплять провал.

Як висновок, хотілось би підкреслити, що для більш успішного економічного розвитку України необхідно збільшити кількість робочих днів, а в США, на нашу думку, підвищити кількість днів відпочинку.

Одержано 17.04.2018

УДК 349.232

Владислав Віталійович ВОЛОШИН,

студент групи СФдер-14-2 Сумської філії ХНУВС

Науковий керівник: доцент кафедри юридичних дисциплін

Сумської філії ХНУВС кандидат юридичних наук Дуравкіна Н. І.

СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ ОПЛАТИ ПРАЦІ В УКРАЇНІ

Стаття 43 Конституції України у пункті 3 закріпила право кожного на заробітну плату, не нижче рівня, установленого законом та право на своєчасне одержання заробітної плати. Ці питання також урегульовані КЗпП, Законом України «Про оплату праці» та іншим законодавством про працю.

Під оплатою праці розуміють грошовий вираз вартості і ціни робочої сили, який виступає у формі будь-якого заробітку, виплаченого власником підприємства працівникові за виконану роботу. Закон України «Про оплату праці» у статті 1 зазначає, що заробітна плата – це винагорода, обчислена, як правило, у грошовому виразі, яку за трудовим договором роботодавець виплачує працівникові за виконану ним роботу. Розмір заробітної плати залежить від складності та умов виконаної роботи, професійно-ділових якостей працівника, результатів його праці та господарської діяльності підприємства.

Відповідно до статті 95 Кодексу законів про працю України мінімальна заробітна плата – це встановлений законом мінімальний розмір оплати праці за виконану працівником місячну (годинну) норму праці. Мінімальна заробітна плата встановлюється одночасно в місячному та погодинному розмірах. Закон України «Про Державний бюджет України на 2018 рік» встановлює у 2018 році мінімальну заробітну плату: у місячному розмірі: з 1 січня – 3723 гривні; у погодинному розмірі: з 1 січня – 22,41 гривні. Розмір мінімальної заробітної плати визначається з урахуванням потреб працівників та їх сімей, вартісної величини достатнього для забезпечення нормального функціонування організму працездатної людини, збереження її здоров'я набору продуктів харчування, мінімального набору непродовольчих товарів та мінімального набору послуг, необхідних для задоволення основних соціальних і культурних потреб особистості, а також загального рівня середньої заробітної плати, продуктивності праці та рівня зайнятості.

Мінімальна заробітна плата встановлюється у розмірі не нижчому від розміру прожиткового мінімуму для працездатних осіб. Згідно Закону України «Про Державний бюджет України на 2018 рік» прожитковий мінімум на одну особу в розрахунку на місяць для працездатних осіб у розмірі: з 1 січня 2018 року – 1762 гривні, з 1 липня – 1841 гривня, з 1 грудня – 1921 гривня. Мінімальна заробітна плата є державною соціальною гарантією, обов'язковою на всій території України для підприємств, установ, організацій усіх форм власності і господарювання та фізичних осіб, які використовують працю найманих працівників, за будь-якої системою оплати праці.

Якщо ж нарахована зарплата за виконану місячну норму праці є нижчою за розмір мінімальної зарплати, тоді роботодавець має провести доплату до рівня мінімальної зарплати, яку слід виплачувати щомісяця одночасно з виплатою зарплати. Під час обчислення розміру зарплати працівника для забезпечення її мінімального розміру не враховуються доплати за роботу в несприятливих умовах праці та підвищеного ризику для здоров'я, за роботу в нічний та надурочний час, роз'їзний характер робіт, премії до святкових і ювілейних дат.

У разі укладення трудового договору про роботу на умовах неповного робочого часу, а також при невиконанні працівником у повному обсязі місячної (годинної) норми праці мінімальна заробітна плата виплачується пропорційно до виконаної норми праці. Зростання мінімальної заробітної плати та дотримання законодавства у сфері зайнятості повинно сприяти збільшенню кількості платників єдиного соціального внеску та надходжень до Пенсійного фонду. Відповідно збільшаться і надходження до місцевих бюджетів у вигляді податку з доходів фізичних осіб. Це дасть додаткові можливості для громад спрямовувати кошти на соціальний розвиток відповідних територій.

Для громадянина, який нелегально працює, вигода в тому, що його праця легалізується і завдяки цьому буде враховано страховий стаж та гарантовано інші гарантії, передбачені чинним законодавством, у тому числі у випадку тимчасової непрацездатності.

Одержано 17.04.2018

